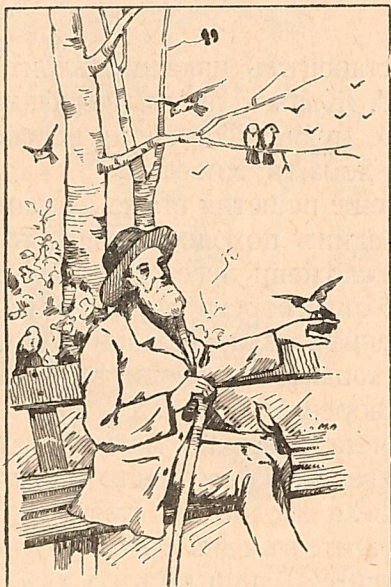

ЧУДНИЯТЪ СТАРЕЦЪ

Веднажъ азъ срѣснахъ единъ старецъ, който живо ме заинтересува.

Той бѣше бедно облѣченъ, лицето му измършавяло, но запазило отпечатъка на нѣкаква свѣтлина.

Стариятъ човѣкъ седѣше въ градината на една пейка и подражаваше пѣнето на птичкитѣ тѣй добре, че тѣ, подмамени отъ неговото пѣене, пристигаха на облаци и кацаха на ржцетѣ и раменетѣ му.

Тази гледка ми хареса. На другия день го срѣщ-

нахъ на сжщото мѣсто. Ние се сприятелихме съ него и той ми заговори :

— По-рано азъ свирѣхъ въ единъ оркестъръ и бѣхъ щастливъ. Музиката е нѣщо хубово. Азъ обичамъ цвѣтята и животнитѣ и затова идвамъ тука всѣки день.

Изминаха нѣколко дни и азъ пакъ се срѣснахъ съ новия си приятель. Този пжтъ той държеше въ ржцетѣ си една нещастна котка.

— Знаете ли, де намѣрихъ тази котка? — запита ме той. Преди малко жестоки момчета се забавлявиха съ нея. Бѣха привързали бедното животно за врата и го влачеха.

— Какво ще правите съ котката?

— Ще я занеса въ кжщи.

— Мога ли да Ви придружа до дома?

— Защо не? ще бжда много доволенъ. — Страхъ ме е малко отъ хазяйката — продължи старецътъ. Тя не обича коткитѣ, а азъ вече имамъ въ стаята си нѣколко. Надявамъ се, че нѣма да ме види, като се изкачвамъ.